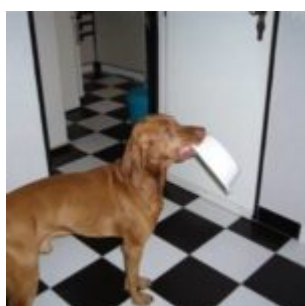

O co jde? Ale o nic tak moc v životě lidském podstatného. Jen o takovou drobnůstku v našem zrzavém společenství.

Nevím vůbec, co mě to napadlo, že jsem se zcela neuváženě rozhodla Zrzavohubce naučit to, co uměl Murphy. Jako bych nevěděla, že cokoliv za trik ho naučím, se pak kapek zvrhne v estrádu. Nu moje zabeđenost je evidentně bezbřehá.

A tak jsem se jednoho dne rozhodla, že když Ešus patří do těch pracovních plemen, tak ať taky trochu pracuje, ne? Nemusí se pořád jen tak flákat. Pravda, občas, když jdeme s odpadky, chodí s námi ke kontejneru a nese tašku plastových odpadků (Ty normální mu nemáme odvalu svěřit, protože občas má tendenci tu tašku si vyhodit nad hlavu a pak ji chytit. To by ale v případě třeba zbytků od jídla, nebyl zrovna dobrý nápad). Takže chodí s odpadky. To mi ale, vzhledem k jeho potenciálu nepřijde, že by ho to až tak vytěžovalo. Naopak je to spíš důvod, aby si mohl vyrazit ven.

Takže jsem si řekla, ať chlapec taky přiloží tlapky k dílu a podílí se na chodu domácnosti. I rozhodla jsem se, že si bude nosit misku na jídlo. Já mu chytám žrádýlko, tak co by si nemohl pro sebe dotáhnout nádobí, ne? Vzhledem k jeho bezbřehé schopnosti, naučit se jakoukoliv blbinu v maximálně krátkém čase, jsme to dali - bez přehánění - hned z první.

Povel Přines! umíme moc hezky a s ohledem na skutečnost, že je naučený a ochotný po ukázání sebrat a přinést předmět téměř jakýkoliv, včetně klíčů nebo láhve, to šlo šup-šup.

Řekla jsem kouzelnou větičku: "Jdeme vaaaariit!" a čokl byl v maximalistické pohotovosti. Jiskrné oko, proudil kolem mě v kuchyni jako roztančený plnokrevník.

Slíbila jsem mu, že mu něco ukážu (že půjde o práci už jsem nedodala). Páč je zvědavec, běžel jako vždycky dychtivě za mnou ke svému bydlíku, kde má jídelní koutek. To byl poslední moment, kdy jsem si to ještě mohla rozmyslet, ale jak říkám, rozum si vzal dovolenou. Tam jsem ukázala na misku a řekla: “Hošíčku, vezmi mističku a pones!” Nastala chvíle urputného přemýšlení, až jsem čekala, kdy se mu té jeho zrzavé palice začne valit dým.

A pak do misky ráchnul tlapou. Podíval se na mě, jestli “je tohle to vono a zdaliž za to bude odměna?” Nebylo to “to vono” a odměna nenásledovala. Usoudil, že musí tedy přitvrdit a začal misku honit po předsíni s takovou vehemencí, že se obávám, že sousedům opadala omítka ze stropu. Když se mi ho podařilo konečně uklidnit (což je u něj fuška, při učení něčeho nového je vždycky, díky používání klikru, hrozně dychtivý), pro jistotu jsem ho posadila, dala misku zpátky a znovu ho vybídla: “Tak hošíčku co bude? Vezmi si tu mističku a pones!”

Kolesa v mozkovně zaskřípaly, šrouby se rozeběhly, čokl dal hlavu na stranu a pak přišel ten velký okamžik pochopení, kdy psovi dojde, co to po něm chcete. Mimochodem tohle je opravdu viditelný moment. Já mu říkám Moment osvětlení! :-D, chybí tam už jen plácnutí se do čela a zvolání “Aháá!” A šel na to. Popadnul misku a drandil s ní rovnou do kuchyně stát frontu u sporáku. A já bláhovec ještě jákala a odměňovala. Místo toho jsem si měla dát mokrej ručník na hlavu!!! Několik mnoho mokrých ručníků!!! Hodně mokrých ručníku, nebo spíš všechny co máme doma.

Protože hned následujícího dne jsem zjistila, co jsem to zas vymyslela. Přišel čas psí večere – ta je u nás v půl sedmé a ani o fousek později. Pokud náhodou dojde k neomalenému zpoždění z mé strany, vyjádří Ešus svůj protest tím, že se nasáčkuje do bydlíku a vydává tam

příšerné pazvuky. Je to situace, kdy opravdu nemůžu být na pochybách, o co jde a čeho že je to žádáno.

I zvolala jsem tedy: "Hošíčku, jdeme vařit!" Čokl s sebou mrsknul, až se téměř vyboural stropem bydlíku, popadnul misku, připlesknul si ji na hlavu, takže vypadal jako voják v zákopech a dokohátal se radostným cvalem do kuchyně ke sporáku. Zde způsobně předal mističku a se slinou v koutku a netrpělivě poposedávající zadnicí čekal na výdej večere.

Vkydla jsem do misky flákotu, oblanžírovanou zeleninu a spařené vločky a mohlo se podávat. Zrzavec se okamžitě teleportoval k misce a já si šla v klidu sednout ke stolu a něco si kutit.

Netrvalo dlouho a měla jsem takový ten divný pocit, že vás někdo skrytě pozoruje a vy o tom nevíte. Ale kdo by vás asi tak pozoroval v prázdném bytě, aniž byste o tom věděli, že? Nějakou dobu jsem tomu nevěnovala pozornost, ale pak začal být ten pocit neodbytný a donutil mě, abych se otočila.

A hle! Nešlo o šálení smyslů! Skutečně jsem byla skrytě pozorována. Nejsm tedy blázen trpící stihomamem!! Proti mně stála miska, která měla psí tělo a zlehýnka funěla. Ne moc, jen tak trošku, pro formu. Ten šílenec si tu misku zas narazil na palici a přišel si pro přídavek. Ještě tady bylo možné zmáčknout záchrannou brzdu a ušetřit si budoucí potíže. Jenže, to já ne.

Místo toho, abych se zachovala jako tvor rozumný a misku odebrala a vrátila zpět na místo, tak jsem zájásala, jak je ten náš hošíček nadaný a... šla mu ten přídavek dát. A toto byl ten poslední moment, kterým jsem si na sebe upletla bič obřích rozměrů. Od té doby, Zrzavohubec večeri co večeri zakončí tím, že popadne misku, přijde ukázat vzorně vycíděné

nádobí a dožaduje se svého přídavku.

Je zajímavé, že při snídani ve všední den ho to nikdy nenapadne, tohle číslo patří jen večerům a případně některým snídaním o víkendu. V případě, že zkusím dělat, že nevidím ani psa ani nádobí a neslyším významné funění, tak funění přidá na síle a aby nebylo možno dotyčného hladového přeslechnout a též přehlédnout, ráchně čokl miskou na zem přímo pod moje nohy. To uznáte, že opravdu neleze předstírat, že nevidíte.

Vyzvu tedy zrzavého hladovce, aby mi tu miskou podal a čtu si v těch jeho úsilím vyšpulených očích: "No vidiš, že to de! To je dycky TAKOVEJCH cirátů kolem! Todle dybych já předváděl při aportu, tak sou ze mě dva!! Ale máš štěstí, že mám s tebou svatou trpělivost. Hlavně už ale dělej, jo?"

A tak se prostě vždycky svého přídavku ta zrzavá obluda dočká. Co ale ještě neodhalil, je skutečnost, že panička je stejně mazaná, jako on je chytrý: Takže mu vždycky do misky mrskne kostky suchého chlebíku, který u nás slouží k čištění zubů a který by tak jako tak dostal a případně pár kousků zeleninky. Protože jinak bych měla doma tlustou funicí kouli, která by mě po bytě pronásledovala s miskou v kušně.

16.3.2009